

בע"ה כח' בחשוון תשע"ב

25.11.2011

גליון מס' 2678.

פרשת תולדות

תולדות כטי' בו. מפטירין (שמואל א' כ') "מחר חודש". מברכין החודש ר"ח כסלו ביום א'. ואין אומרים אב הרחמים והזכרת נשמות. במנחה אין אומרים "צדקתך".
כסלו המולד ליל שבת קודש, שעה 6 עם 36 דק', 16 חלקים, ולשעון ארץ-ישראל 1.22.
לוח א"י, הרב טוקציינסקי.

שעור פרשת שבוע: עודד פרידמן

ימי החול		שבת	
5.29	זמן תפילין / טלית	16.19	הדלקת נרות
8.54	סוף זמן ק"ש	16.30	מנחה א' 14.00 ב' 16.30
16.38	שקיעה		ערבית ושיעור
12.45	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
16.25	מנחה וערבית	11.30	קידוש
16.56	צאת הכוכבים	16.20, 13.30, 12.30	מנחה
20.10	ערבית	16.45	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער	17.14	צאת השבת

אחות תורנית השבת – דורית ריז

שבת
שלום

יעקב אבינו משמש דוגמה חינוכית לבניו מבטן אמו

פרשה תולדות, בראשית פרק כה, פסוק כב – כד: "וַיִּתְרַצְצוּ הַבְּנִים בְּקִרְבָּהּ וַתֹּאמֶר אִם כֵּן לָמָּה זֶה אֲנֹכִי וַתִּלְךְ לְדַרְשׁ אֶת ד'"

התלמוד הבבלי במסכת נדה דף ל' עמוד ב' מאתר ומספר איך התינוק מונח במעי אמו, ממה הוא ניזון, ומה עיסוקו היום יומי במשך תשעה ירחי לידה, ומציין ימים אלה כימים הטובים ביותר בימי חייו וזה לשונו: ... ונר דלוק לו על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו, ואין לך ימים שאדם שרוי בטובה יותר מאותן הימים אלוה ישמרני. ומלמדין אותו כל התורה כולה, וכיון שבא לאויר העולם - בא מלאך וסטרו על פיו, ומשכחו כל התורה כולה ..

נשאלת השאלה: אם שוררת האידליה המתוארת במדרש זה בבטנה של רבקה אמנו מדוע הבנים התרוצצו בקרבה? הלא הם שרויים בגן עדן קטן, כל צרכיהם הפיסיים מסופקים להם, כל יופיו של העולם פרוש לפניהם, ועוד עסוקים הם כל היום בלימוד תורה בבית המדרש, ומורה מן המובחר מלאך ה' הוא המלמד אותם, אם כן מדוע התרוצצו הבנים בקרבה עד שהיא נאלצת מרוב צערה ללכת ליעוץ בבית המדרש? ועל כך עונה המדרש: בבראשית רבה (וילנא) פרשה סג: "ויתרוצצו הבנים בקרבה, בשעה שהיתה עומדת על בתי כנסיות ובתי מדרשות יעקב מפרכס לצאת..ובשעה שהיתה עוברת על בתי עבודת כוכבים עשו רץ ומפרכס לצאת.."

ועל כך שואלים: פרכוסו של עשיו לצאת כשרבקה עברה ליד בתי עבודה זרה מובן. הסביבה שבה הוא שרוי כעת אינה מתאימה לו, זו היא סביבה של לימוד בתורה, והוא רשע מבטן ששואף להגיע לבתי עבודה זרה, שם נמצאת הסביבה והחברה המתאימים לו. התמיהה הגדולה היא על יעקב: מדוע מפרכס לצאת, כשרבקה עוברת ליד בתי כנסיות ובתי מדרשות, הרי גם בהיותו ברחם אמו, למד בבית מדרש מעולה ביותר, כל צרכיו הפיסיים מסופקים לו, הוא נמצא בסביבה נוחה ומוגנת היטב, ומורה פרטי מן המעולים ביותר מלאך ה' צבאות מלמד אותו כל סודות התורה ללא הפסק? מדוע מעדיף בכל זאת לצאת לבתי המדרש הנמצאים מחוץ לבטן אמו?

יעקב אבינו בפרכוסו לצאת מבטן אמו מלמד אותנו שני ערכים חינוכיים חשובים: הערך הראשון: בית מדרש בעל סביבה חברתית נאותה ואקלים חינוכי ולימודי ראויים עדיף על בית מדרש שרמת רבניו ומוריו גבוהה ואפילו הם דומים למלאך אלקים צבאות אך שורר בו אקלים חינוכי ירוד והתנהגות תלמידי אינה ראויה. נוכחים אנו לעיתים קרובות לדעת, שהשפעת חברים זה על זה גדולה מהשפעת הורים. ולכן פרכס יעקב לצאת מבטן אמו שבה הוא שוה עם עשיו הרשע, לצאת וללמוד בבית מדרש בחוץ שסביבתו, אווירתו, ואקלימו החינוכי ראויים, שמא יושפע מעשיו הרשע, כפי שאומר לנו נתאי הארביילי מסכת אבות פרק א משנה ז "הרחק משכן רע ואל תתחבר לרשע....":

הערך החינוכי השני: יעקב אבינו מלמד אותנו שהתורה נקנית רק בעמל ויגיעה, כפי שאומר המדרש בראשית רבה (תיאודור-אלבק) פרשה יג: "לא נברא האדם אלא לעמל, אם זכה עמל בתורה ואם לאו עמל בארץ, אשרי אדם שעמלו בתורה."

ואף הקב"ה מתאוה שישראל יהיו עמלים בתורה" וזאת בניגוד לתורה שמלמד המלאך בבטן, שבאה ליעקב בקלות ללא עמל ויגיעה ולכן שאף לצאת מבטן אמו בהקדם האפשרי ופרכס יעקב לצאת מבטן אמו א- ללמוד ולהתחנך בסביבה חינוכית ראויה, ב- לעמול בתורה, שהתורה תהיה קניינו.

שנזכה ללמוד תורה בעמל ותמיד לשהות בסביבה ובחברה ראויים.

את life! חזית לנסח

זה היה השבוע

בשבת שעברה התקיימה שבת של הקבה"ד בצפת, אליה נסעו כמה מחברינו, וחזרו עם הדים נלהבים: הם סיפרו כי סוף השבוע היה מאורגן ומתוכנן למופת. ראו דיווחה של מלי בהמשך העלון. המלצת המשתתפים: שבתות הקבה"ד מומלצות ביותר לאוהבי חברה והעשרה!

גשמי ברכה ירדו עלינו ב"ה במהלך סוף השבוע האחרון, והותירו אחריהם כ-40 מ"מ טובים ומרוויים של גשם. החקלאים והחקלאים בנשמתם נושמים לרווחה.

השבת היא שבת הארגון של בני"ע, וצעירנו כבר מתכוננים ועורכים חזרות במלא המרץ. במוצ"ש תערך התהלכה המסורתית סביב הקיבוץ, וכן מפקד והופעות החניכים – ראו פירוט בדיווחה של שירית לנדאו בהמשך העלון. קדימה בני-עקיבא!!

עוד בעלון: הספדים לזכרם של חברינו היקרים קוטי כץ ז"ל ויוסי אילן ז"ל, מפי משפחה וחברים.

גיבור השבוע שלנו הוא חברנו מיכאל המל, שכיכב **השבוע בסרט מתח מתוצרת ביתית**. וכך היה סיפור המעשה: כהרגלו, ביום שלישי, בשעה 3:30 לפנות בוקר, ישב המל לעבוד בחדר סידור הרכב אשר בקומת הקרקע. לפתע שמע רעשים, לא אופייניים לסביבת קומת המשרדים בשעה זו. בשלב קריטי זה יצא המל ממשרדו לעבר הקולות, וראה שני צעירים רעולי פנים שוקדים על ניתוק הכספומט ממקומו שבמסדרון. המל רעם לעברם בקולו: "אפשר לעזור לכם?". כנראה שקולו ונוכחותו של המל פעלו את פעולתם, והצעירים נבהלו. האחד עוד ניסה להרים את הלום שהיה בידו לעברו של המל, אך המל, בתושיה ובנועזות, חטף את הלום, ובשלב זה ברחו שני הצעירים ללא השלל בידם. המל התקשר לשער ע"מ לבקש שיעצרו בעדם, אך כנראה שאורחים נכבדים כאלה לא נוטים להכנס בדרכים המקובלות. הם הצליחו להמלט ועד לשעה זו עוד אין קצה חוט.

כל האירוע מסמר השיער תועד במצלמות קומת הקרקע ונמצא במחשב של מתי (וגם במחשבים של עשרות מעריצים בקיבוץ מאז). יישר כח להמל שחסם בגופו את הגניבה המתוכננת.

(מעניין לציין אגב שלמחרת שוב היו גניבות באבוקדו, כך שכנראה עוד לא מצאנו את נוסחת הקסם לפתרון

הודעה מאת יחידת המחשב

לאחרונה התחלנו להפעיל באזור חד"א אינטרנט אלחוטי פתוח לקהל. כפיילוט נבחר אזור חד"א שמאל, ובקרוב גם אזור מועדון לחבר-חדר ישיבות.

לאחר כמה חודשי פיילוט נחליט האם להרחיב או לצמצם את הפריסה.

ד"ר מלכה וטוחה, יחידת המחשב

ברכה בחרוזים שכתב רפי להקראה ביום ההולדת ה-80 של יוסי אילן ז"ל

לעורך דין, ד"ר שלמה ויקסלבאום- פ"ת, רחוב שטמפפר 7- שלושה בניים הבכור- דוד- תושב ירושלים, אבל שני האחרים מגשימים בקיבוצים על הסנדוויץ' מעין צורים איני רוצה לומר דבר, והמבין יבין הפעם אנחנו עוסקים ביוסי מקיבוץ סעד- הצעיר בבנים. סדר היום של יוסי בימות חול הוא קבוע, מתעורר מוקדם בבוקר תמיד בצד ימין

שותה בחדר האוכל כוס קפה וממהר לעבודתו בענף השלחין אם הוא פוגש בננה בדרך, הוא מחסל אותה בלי שום פקפוקים. אבל ביום השבת, סדר היום ופעילותו של יוסי בהחלט שונה לא עבודה בשדות, אלא אימוץ חזק ואמיץ של בית שקמה. הוא מקדש והוא מבדיל וסועד עמם בליל שבת עם הרבה תאבון והוא כמו יקה טוב, לעולם לא מאחר למרות שאין לו בכלל שעון.

ולא רק שעון אין ליוסי, הוא גם מתנזר מטלפון נייד למרות שהוא הקפצן המשפחתי שנודד קבוע מדן עד אילת. יש לו חברים, יש לו קרובים, יש לו מכרים גם פה וגם שם ומצווה גדולה היא לקפוץ ולערוך ביקור ידידותי אצלם.

וראו זה פלא: בלי שעון, בלי פלאפון, הבחור תמיד מגיע בזמן יש אוטובוסים, יש טרמפים, ויוסי לא יפספס אותם.

בשבת בבוקר כשהוא לא קופץ, לא מאמץ, ונח קצת מפעילותו הוא מבלה עם משפחת אהרוני שנוהגת לאמץ אותו.

ומה שהכי מוצא חן בעיני, וזה סיפור קצת עצוב כמוכן,

כמו הסנדוויץ' המשפחתי, הוא חסיד הקיבוץ הישן

אז הבה ונאחל לאחי הקטנצ'יק שחוגג איזה יובל

שימשיך בפעולותיו התרומיות שכתבנו בקיצור לעיל

ושירבו עוד הרבה יובלות ושמחות, ונזכה במהרה לבוא הגואל

ושתזכה להגיע אליהם בדיוק בזמן, למרות שאין לך שעון

מזל טוב וכה לחי, עד מאה ועשרים, אמן- כן יהי רצון.

את המקאמה הנ"ל אמור הייתי לקרוא ביום ההולדת ה-80 של אחי יוסי. רצה הקב"ה ויוסי נלקח מאיתנו ביום הולדתו. כדי לאסוף פרטים לחריזה צלצלתי לליפא אהרוני שסיפר לי על יוסי ובית שקמה. ידעתי שיוסי היה צדיק אבל לא ידעתי על האימוץ של בית שקמה. נחמה אחת יש לנו – יוסי נפטר במיתת נשיקה.

רפי אילן, אין צוריק

הערת העורכת: ב"יוטיוב" ישנה מצגת יפה עם תמונות רבות של יוסי ז"ל שהעלה לרשת שגיא אורן.

בסוף המצגת מופיע גם ההספד של אורי סימון (ראו בהמשך). מומלץ לצפות:

מקישים בגוגל – youtube, ובחלון החיפוש שנפתח יש להקיש: יוסי אילן. לחצו על התמונה הראשונה שעולה

מבין התוצאות שהתקבלו. מרגש לראות באיזו אהבה זוכרים צעירי הגד"ש את יוסי ז"ל. עוד בהקשר זה,

צוות הסיעוד הביתי מבקש להודות לצוות הגד"ש על הסיוע שנתנו ליוסי בחודשים האחרונים.

**יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֵם שְׁבָעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרֵת שְׁמוֹנִים שָׁנָה (תהלים צ, י)
אחר מיטתו של יוסי אילן (י"ט במרחשוון תרצ"ב – כ' במרחשוון תשע"ב)**

בשבועות האחרונים התכווננו, עשרות קרובים וחברים ברחבי הארץ, ממצפה נטופה בצפון, עבור בחיפה ובמעלה לבונה, בפתח תקווה ובבית אל, במעלה אדומים ובירושלים, בקבוצת יבנה ובעין צורים, בכפר עציון ובסעד, ועד לכפר מימון ולירוחם, לחגוג אתמול, י"ט במרחשוון, את יום ההולדת השמונים של יוסי. שיחות טלפון רבות העידו כי כל מי שרק יכול היה שָׁמַח להיענות להזמנה ונעתר ברצון להגיע לסעד בערבו של יום רביעי. אתמול בבוקר התברר שלא נוכל לממש את תכניתנו מפני שיוסי נפל מסולם אגב שיטוטו בקיבוץ ושבר את עצם האגן. אחותי רזי ואני שהינו אמש שעות אחדות עם יוסי במיון ב'סורוקה', לצדו של אלי סימון המסור. הכול נראה כעניין של מה בכך. רזי הראתה ליוסי מה איתרה ליום הולדתו. מתברר שב-1988 יצא לאור בגרמניה ספר על סופה של הקהילה היהודית בממברג, וב-1995 הוא תורגם לאנגלית. בין השאר מתועדת שם לידתו של יוסי. כעבור כמה עמודים יש דיווח לקוני שבשל תקנות חדשות נשלל רישיון עריכת הדין של סבי, ד"ר שלמה ויקסלבאום, וכעבור עוד כמה עמודים דווח שמשפחת ויקסלבאום עוזבת את ממברג בדרכה לפלסטונה...

ליוסי לא היו כל זיכרונות מממברג, כיוון שהיה בן שנה כשעזב אותה. יוסי גדל כצבר, וכדרך בני נוער רבים בני גילו יצא להגשמה בקיבוץ, שהיה לביתו במשך יותר משישים שנה, מאז בואו הִנָּה כחבר גרעין ז' של 'בני עקיבא'. השורה האחרונה של סיפור חייו נחתמת היום כאן, באדמת קיבוץ סעד, אדמה שעבד ושאהב, בקיבוץ שאהב, בין אנשים שאהב.

יוסי היה סמל הפשטות הן במראהו הן בדרישותיו, שבעצם לא היו. די היה לו במעט מאוד, וכמעט תמיד הסתובב שבע רצון. כשדיברנו איתו על כדורגל או על טיולים בארץ, אורו פניו. יוסי לא הקים לעצמו משפחה, אך שמר על קשרים הדוקים, טובים ויפים עם המשפחה המורחבת, גם במעגל של בני דודיו ובנות דודותיו וילדיהם. הוא הקפיד להשתתף בשמחות המשפחתיות, שהיו בעבורו הזדמנות למסע נוסף בארץ. פעמים הרבה היה הראשון לעדכן ולדווח על לידה, על חתונה קרובה או על אירוע אחר. בארבע השנים האחרונות, מאז שהלכה אמי לעולמה ואבי חלה, הקפיד יוסי לבקר לפחות אחת לשבועיים. הנסיעות לירושלים וממנה בקור ובחום לא הרתיעו אותו. לביקורים הללו נלוו שיחות טלפון מדי שבוע. בשנים הללו חווינו את המסירות של יוסי בעצמה גוברת מצדו, בהערכה גוברת מצדנו.

*

חז"ל דרשו את הפסוק 'ואהבת לרעך כמוך' (ויקרא יט, יח) – 'פָּרוֹר לוֹ מִיִּתָּה יִפְהִי! יִפְהִי בְלִשׁוֹן חֲכָמִים הוּא בִּיטוּי אֲתִי וְלֹא אֲסִתִּי, וּמִשְׁמַעוֹ יִטוּב'. ההקשר המקורי של הדרשה הוא דיני עונשין, ודווקא הוא מאיר היבט אשר פעמים רבות נזנח ונדחק. החיים חשובים, וחשוב מה עושה האדם בחייו, שהרי המעשים מקנים משמעות לחיים. והנה קבעו חכמים, כי גם לאופן שבו האדם מסיים את חייו יש משמעות. בייחוד כאשר מדובר באדם שהוא בן מוות, מְצַנָּה איש הממסד שלא להיגרר אחר יצריו ולשמור על כבוד העבריים. מאז ההקשר המקורי זכה הביטוי 'פָּרוֹר לוֹ מִיִּתָּה יִפְהִי' לקיום עצמאי. היש משהו טוב במיתה? מתברר שכן. יוסי מת מיתת נשיקה. לפנות בוקר נדם לבו. זו 'מיתה יפה' שבררו לו השמיים ולא נמסרה בידי אדם.

בשעה זו, כשמיטתו של יוסי מונחת לפנינו, עדיין רבה התדהמה ורב העצב. אלה יפוגו לאטם בחלוף הזמן, ואנו נישאר עם הזיכרון של חיי המעש של יוסי, של מסירותו ושל טוב לבו, ו... כן, גם של המיתה היפה שזכה לה. יוסי נפטר זקוף.

אנו, בני המשפחה, מכירים טובה מרובה לחברות ולחברים שטיפלו ביוסי ודאגו לו, בייחוד בשנים האחרונות. איני מכיר את כולם ואני מתנצל בפני אלה שלא אנקוב בשמם. תודה לברוריה וליענקליה, לליפא, לבני, לבוקי ולאלק, ולשאר אנשי הגד"ש.

'טוֹב לָלֶכֶת אֶל בֵּית אֲבִל מְלָכֶת אֶל בֵּית מְשִׁתָּה, בְּאֶשֶׁר הוּא סוֹף פֶּל הָאָדָם, וְהַחִי יִתֵּן אֶל לְבוֹי' (קהלת ז, ב)

נחמ אילן

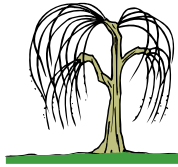
זכרון למרכה ליקותיאל כ"ץ

משפחת כ"ץ היקרה וכל מוקירי זכרו של קותי.
רבות דובר והוזכרו עלילות חברנו יקותיאל בהספדים ששמענו סביב לפטירתו, ועוד רבים מהם הציזובטים שצפו ועלו, בזכרו את האיש שחי איתנו ובינינו רבות בשנים.
אני אישית הייתי סמוך לקותי בשל עבודותנו שעיסוקיהן היו קרובים – המסגרות והמכונאות. בשנות החמישים הראשונות התחלתי לעבוד במוסך הצמוד למסגריה, שאז שכנו שניהם כמעט מתחת לאותו גג פח הפרוץ לרוחות ולשמש, שכן הסככות היו תפוסות בתמידות בכלים המחכים לתיקונים מתמשכים, וכל התיקונים החפוזים בוצעו בחוץ מחוסר מקום.
שם הכרתי את קותי, והוא נצטייר בעיני די מהר כאיש מקצוע מיומן, בדמותו של בצלאל בן אורי. מלא רוח בחכמת הלב, בתבונת כפיים, ובדעת לעשות כל מלאכת חרש, ולחשוב מחשבות לעשות בכל מלאכת מחשב. זה האיש ממנו למדתי הכרת המתכת על כל סעיפיה, אמן האינוד וחכם הריתוך, החרט הראשון, המבין במסגרות ומכיר בפחות, הידראוליקה, פניאומאטיקה ומה לא עוד.
עונת הקציר בשיא הלחץ, ולפתע – בום טרח, הקומביין הלך פייפן ושבת. החמסין בפתח והגרעינים נשפכים, ומה עושים? נושאים עיניים כלות לאופקים הריקים מסביב, מאין יבוא עזרנו? וקותי בא, ויושב על המדוכה בשקט ובביטחה, כשסביבו גועשות הסערות, ונתלשות השערות, ועולות השערות, מתי זה יסתדר? מה הפתרון? מהיכן נשיג חלפים? ופתאום, כמעשה ניסים, הבעיות נפתרות אחת לאחת, ועולות מנגינות המנועים, המכונות חוזרות לעבוד ובאה מנוחה ליגע.
וקותי מסובב את הברט הנצחי על הראש, מחייך חיוך של מבוכה ומשפיל עיניו.
צריך להבין שהיינו אז קיבוץ מרוחק וחסר אמצעים, והעובדה היתה שהקיבוץ אז היה מורכב ורב פנים על-אף קטנותו ובדידותו, ובעיותיו היו מרובות ורב-צדדיות. היה נחוץ ראש מאד יצירתי וחכמת כפיים כדי להמציא פתרונות מן השורש כי לא היה ממי ללמוד, ואת מה לחקות. הכל היה ראשוני, והיה היה קותי.
לא פעם היה צריך מעבר לתיקון שבר מכני כלשהוא לתכנן ולבנות איזו מכונה או חלק ממנה, דבר שהיה דורש חישובים מתמטיים והנדסיים, והיה קותי יושב וחושב, משרטט ומתכנן, כשבסופו של דבר – אופס, יצאה מכונה. וכשהיו שואלים אותו: "איך הצלחת לחשוב וליישב את הבעיה הטריגונומטרית הזו?" היה עונה בפשטות ובצניעות: "זו לא היתה בעיה, מצאתי את הפתרון ברמב"ם". ואידך זיל גמור.
אני מבקש לסיים בתמונות אחרונות של קותי, לא מן העזרה שבמסגריה, אלא תמונות שהן הפעם מביהכנ"ס שהיווה את הדביר הפנימי של קותי, והן מעידות ומשלימות את המיוחדות שלו, ואת העיקשות שלו ללכת בדרכו שלו עד הסוף.
מי לא זוכר את קותי בימיו האחרונים בביהכנ"ס, שהיה קרב לעמוד או עולה לבימה, מסתופף ומקורב בעמידה לבעלי התפילה ובעלי הקריאה, מטה אוזניו כדי לשמוע ולא להפסיד ולו הברה מן התפילה, ולהיות מסוגל להמשיך להשתייך ומשלים את ציבור המתפללים.
קותי, הנהדר במוזרותיך,
תהא נפשך צרורה בצרור החיים.

הנל"ו.

דברים לזכרו של קותי ז"ל

"אחרי מותי סיפדו ככה לי
היה איש ואיננו עוד".

אבא שלי היה עולמי ועכשיו הוא נעלם לעולם אחר.

כשהייתי קטנה לא הכרתי אותו, הוא עבד שעות רבות. כשבגרתי, ראיתי אותו לומד, מאוחר יותר למדנו תלמוד ותורה ביחד. בחופשים מהצבא עשינו מזוזות מעץ זית על המחרטה.

כשעזבתי את אבי והלכתי אחרי בעלי לארץ נכר הוא היה לי למורה. שעות של שיחות הקלטתי ורשמתי מפיו, שאלה קטנה הפכה לשיחה ארוכה ומעניינת. קולגות שלי ידעו, שאם אין לי תשובה לשאלתן, מיד אני מתקשרת לאבי לקבלה.

בחיפה אבי גדל. לנו חיפה היתה כמו בית שני, מקום בו חגגנו את החגים בבית של סבא משולם יששכר וסבתא רחל מלכה יהי זכרם ברוך, ועם הדודים שמעון וציפורה, אחות אבי. יהי זכרם ברוך. אחי, שהיה יוצא לחיפה במשאית, היה ישן על מפתן ביתם עד שהיו מתעוררים ומכניסים אותו פנימה.

את הטיולים על הכרמל אני זוכרת כחוויה. אבי היה מעלה אותנו בדרך לא דרך על סלעים חלקים. שם למעלה היה קונה לנו תותים ושמנת. התותים הכי טעימים בעולם.

במשפחת כ"ץ - ארבעה בנים ובת. נשארתי אחרון לסגור את המעגל ולפתוח לנו מעגל חדש לדור ההמשך ילדים, נכדים ונינים. יוסף עוד זכה לקבל ברכה ממך לפני חתונתו.

במפגשים משפחתיים תמיד הצטלמנו חמישה ילדים. עומדים הינו בשורה לפי הגיל, היום אנו עומדים בשורה להפרד ממך אבא יקר שלנו.

אני מבטיחה לשמור על אמא אפילו ששעות טיסה רבות מפרידות בינינו.

יהי זכרך ברוך.

אירית.

"טוב שטוב משאן טוב, ויום האות מיום היוולדו"

אבא: אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא...

ואלו הן, שלך: כיבוד אב ואם, וגמילות חסדים, וביקור חולים, והכנסת אורחים, והשכמת בית-הכנסת, והבאת שלום בין אדם לחברו ובין איש לאישתו, ותלמוד תורה כנגד כולם.

סבא קותי, קשה לנו פרידתך. לכולנו היית סמל המשפחה. הזכרונות ילוו אותנו לדורי דורות, וממעשיך למדנו רבות.

גם ברגעים הכואבים, שסגרו לך את דלת החיים, שמרת על קור-רוח, החזרת חינוך ויחס, והתמדת בדרך בה הלכת וחיזקת את בני ביתך. דאגת לנו!

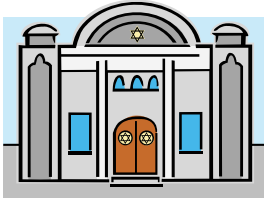
אשרי האיש - זה אבא, סבא קותי - אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב כי אם בתורת ד' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה.

סבתא לאה היקרה תחיי, שטיפלת באישך במסירות ובדבקות יום ולילה ולא הרפית ולא התלוננת אף לרגע - תמשיכי להיות חזקה ולהנות מהפירות הטובים שבירך אותך ד'.

ולכם - אהרן, נעימה, אירית, יקיר ונדיב - תבדלו לחיים ארוכים וטובים עם ב"ב, אתם עמדתם במשימה במלואה בכיבוד אב ואם, דאגתם לאבא בכל מה שניתן ואפשר לעשות. רק שיהיה לאבא טוב, הקדשתם ימים כלילות מזמנכם, יברך ד' אתכם, ושלא תדעו עוד צער.

ברוך דיין אמת.

יצל.

שבת בצפת

הצעת הקבה"ד לבילוי שבת בצפת משולבת בטיולים באזור ובצפת הציורית נראתה מבטיחה, ויצאנו שמונה משפחות מסעד.

כשהחזאים בישרו על שבת קרה וגשומה במיוחד התגנבו חששות ללב: איך נטייל, בודאי נקפא מקור... אבל כשהגענו ביום שישי למקום המפגש, מזג האוויר היה ממש נעים, קפה חם, עוגות וכובעים חכו לנו ויצאנו לדרך לראש פינה הציורית, שם צפינו בחזיון אורקולי מעניין וסיירנו בין בתי הראשונים, בביה"כ, בביתו של ד"ר מר שטיפל בחולי המלריה הרבים, הצצנו לגלריות היפות הפזורות במקום ועלינו למצפור יפהפה שהוקם לזכרו של בחור שנהרג במלחמת לבנון. משם דרך יער ביריה היפהפה שמזכיר יערות באירופה, המשכנו לבריה, הישוב שננטש. שם כבר החל לרדת גשם והתכנסנו באולם סגור לראות מצגת מקיפה שהכין לנו נחום ברוכי שמתארת את שלושת הניסיונות ליישב את המקום, כאשר מקומו של אריה קרול חברנו ז"ל לא נפקד, כל זה תוך כדי אכילת ארוחת צהריים טעימה שלה דאגו המארגנים.

משם הגענו למלון רון, מלון קטן, נחמד שאנחנו היינו בשבת אורחיו היחידים, בו חכו לנו חדרים נחמדים ומחוממים, שתייה חמה ועוגות והחלה התארגנות לשבת. בהמשך - הדלקת נרות מוקדמת ויציאה לעבר בתי הכנסת המיוחדים בצפת. חלקנו הגיעו לביה"כ"נ אבואב אליו הגיע באותו שבת פייטן ידוע, וחלק לביה"כ"נ ע"ש האר"י. גשם חזק שבש את התוכנית, להתפלל מנחה בביה"כ"נ אחד וערבית בשני. ובכל זאת החוויה שלי לפחות הייתה, לראות ביה"כ"נ מלא מפה לפה, בגברים, נשים וילדים בשבת חורפית וגשומה.

לאחר סעודה טעימה ומגוונת מתובלת במזון רוחני עשיר, שמענו הרצאה מעניינת מפיו של רב המשתייך למרכז הקבלה בצפת, על קבלה ועל צפת, האבן השואבת של המקובלים. למחרת לאחר סעודת שבת מוקדמת, שמענו מפיו של ראש עיריית צפת לשעבר, זאב פרל, דור תשיעי בצפת, על ההיסטוריה של העיר מהמאה ה-15 עד לימינו, כאשר כיום העיר נמצאת בפריחה, קולטת עלייה, מושכת אוכלוסייה מגוונת גם בשל המכללה הגדולה שנמצאת בה - שלוחה של אוניברסיטת בר-אילן - והפקולטה לרפואה שנפתחה לאחרונה, הגלריות, פסטיבל הכליזמרים שמתקיים בקיץ מדי שנה והרוחניות השורה במקום ובל נשכח גם את הנוף המדהים.

לאחר השיחה המרתקת השמיים התבהרו וחלקנו ותרנו על "שלפשוטונדה", ויצאנו לסיור בעיר עם זאב. העפלנו לגן המצודה, ראינו ושמענו ספורים על בתים מיוחדים, בתי-כנסת מיוחדים והנצחה של הקרב במלחמת השחרור. ניכר שהאיש קשור לעיר בכל נימי נפשו ומכיר אותה לפני ולפנים. חזרנו למלון לסעודה שלישית, תפילת ערבית והבדלה ולאחריה חכתה לנו הפתעה: שני כליזמרים הנעימו לנו את הפרידה משבת עשירה בטעם וברוח. תודה לנחמיה רפל ולקבה"ד שדאגו לנו לשבת מיוחדת במינה והשאירו אותנו עם טעם של עוד.

לפי קסט.

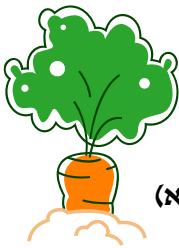
לחברתנו אחינועם גולן

משתתפים באבלך

במות אביך

ר' סעדיה דהרי ז"ל

מצפה כולר

סיפור לכבוד הוצאת חלקת הגזר הראשונה (נכתב בחורף תשע"א)

אני מודה - ובושה עירונית קלה עוברת בי - עד לשבוע זה לא ראיתי מעודי גזר טרי היוצא מהאדמה עם תפוחת עליו. תמיד קיבלתי אותו מבריק, שטוף ומגולח, ארוז בניילון כתום, על המדף במכולת התל-אביבית. יום סתיו חמים, חלקת הגזר הראשונה בקיבוץ, וכנראה בארץ כולה, תילקט השבוע. התלוותי לחבר העובד בגד"ש ויצאתי לשדות הירוקים, לראות בפרי הכתום ולהרחיב ידיעותיי על אופן הגידול ושיטות העבודה. קיבלתי הסברים על ערוגות בעלות שלוש שורות ועל שלושה גזרים בכל שורה, על השקיה וממטרות, תיחוח דישון ופיקוח. ראיתי את הציפור החומדת לה משדותינו, ואת ניצני האמיתה המתחזה לגזר. ניערנו עלים בחיפוש אחר זוחלים שונים ואימצנו עיננו למצוא סימנים לאגרוטיס או נמטודות. קינחנו, כמובן, בגזר טרי ועסיסי הישר מהאדמה. "לא יאומן!", אמרתי לעצמי. "עולם שלם שכלל לא הכרתי, טמון בשקית הניילון הכתומה".

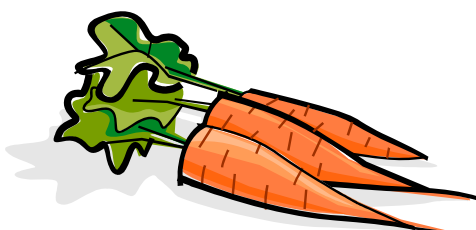
שבוע עבר. חלקת הגזר הראשונה הוצאה לא מכבר. הסתיו עדיין חמים, ואני בעבודה, נוטש לשעה קלה את המחשב והכסא המרופד, ויוצא לארוחת צהרים באתר ההסעדה. והנה, בפתח המטבח המרכזי, צדות עיני שקית כתומה ריקה מבצבצת מפח האשפה. ליד הפח יושבת ברוגע, אחת מעובדות הקיטרינג ומקלפת גזר בדבקות. לא עמדתי בפיתוי. אני מודה, ובושה קלה עוברת בי, לא הקדשתי מספיק מחשבה. נכנסתי בנחישות אל המטבח ותוך כדי אחיזה בשקית הכתומה, שאלתי בחצי נימוס את העובדת: "אני יכול רגע להסתכל על שקית הגזר? אני חייב לראות אם זה גזר מהקיבוץ שלי, את לא מאמינה איזה עולם שלם יש בגזר הזה!". כך אחזתי בהתרגשות בשקית הגזר המונחת בפח האשפה ותרתי אחר הספרה "1" ממוסגרת בגאווה במשולש מתחת לכיתוב "גזר ישראלי", בעוד קולפת הגזר מביטה בי בתדהמה.

"סליחה אדוני!", קול תקיף נשמע מאחורי, והחזיר אותי מהאדמה והשדות למטבח המסוגר, עוד בטרם עלה בידי לאתר את ה-"1" המיוחל. "אתה מתבקש לצאת מהמטבח מיד!", הרים עלי בעל הקיטרינג את קולו. "אני מתנצל, רק רציתי לראות מהיכן הגזר", אמרתי, והתכוננתי להסביר לו על השדות והערוגות. בשלב זה יצא הבעלים מאיזון והחל שוטף אותי במלוא המרץ: "שוב אתם והבדיקות שלכם! לא מספיק שבודקים לי את המשלוחים, טובלים לי את הכלים ומכריחים אותי לקנות חסה קטנה ויקרה מחממות ללא תולעים! אתה יודע כמה אני מפסיד על החסה הזאת! אתה יודע כמה אני משלם למשגיח! די, נמאס לי לגמרי מההתעסקות הזאת", הוא המשיך בעצבנות. "עכשיו באת לבדוק לי את הגזר? המצאה חדשה שלכם? גזר ללא חרקים?! אני מבקש ממך לצאת מיד מהמטבח". "אני מתנצל", התנצלתי בשנית. "אני לא משגיח כשרות, ולא מפקפק בהשגחה המקומית - רק רציתי לראות אם יש לכם גזר מהקיבוץ שאני גר בו. יש לקיבוץ גזר מעולה!". רציתי להסביר לו שגזר ללא תולעים זה לא העניין. המאבק האמיתי הוא באגרוטיס ובנמטודות; באמיתה המתחזה ובציפורים החמדניות. אך הוא כבר עזב את המקום ופנה בעצבנות לעיסוקיו.

למחרת, תוך כדי אכילת ארוחת הצהרים, נגש אלי בעל הקיטרינג, כשהוא רגוע יחסית, ואמר: "בדקתי עבורך את נושא הגזר. בטח תשמח מאוד לשמוע שיש כשרות מהדרין על הגזר והשגחה של הרבנות המקומית על כלל הקיטרינג. הגזר אתמול הגיע מקיבוץ דורות. אני מצטער, אבל אם זה לא מספיק כשר עבורך, אין לי מה לעשות בנדון".

בושה עירונית קלה עברה בי.

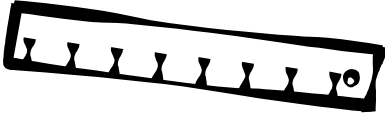
צ'רף סריגין

בעקבות רעיון של מערכת "עמודים", אנו מציגים כאן את צורת הדברות להליכה בתלם הקיבוצי

עבור המצטרפים החדשים לקהילתנו. נשמח לשמוע עוד רעיונות שלכם בנושא!

מתי באמת תדע שהתקבלת לקבוצה סעד?

1. כאשר תדע על בורייה את מנגינת "השכיבנו" המקומית, המושרת בערבי הימים הנוראים והחגים.
2. כאשר תאכל מרק עם שקדיות (ולא עם שקדי מרק).
3. כאשר תפנים שסעד קוברת את נפטריה ב"קו חמש".
4. כאשר תישמע היטב להוראת "כוננות 15 שניות", וכבר לא תחסיר פעימה בהישמע אזעקת "צבע אדום". וכמובן כשתדע להבחין בין נפילת קסאם, ליציאת גראד לכיוון באר שבע, לירי כוחותינו, ולהפצצות תקניות של חיל האויר.
5. כאשר תתגעגע כל השבוע לדגים המטוגנים ולאטריות עם רוטב בארוחת הצהרים של יום שישי בחדר האוכל, ולקריאת העלון השבועי של הקבוץ, תוך כדי אכילת קוגל בבית.
6. כאשר תבין שחג הפסח מגיע לסעד רק אחרי הפיקניק של ליפא, וכאשר טעם אטריות הביצים של מרים בן-צבי וטעם החרוסת של שרה לוי ז"ל ינעמו לחיכך תמיד.
7. כשלא תוותר על טיול שבת למשק ילדים ולכלניות שבחורשת סעד.
8. כאשר תדע להבדיל בין מניין קרליבך, מניין נשים, והמניין השיווני.
9. כאשר תקנה לכל נכדיך את "ספרי הרך" ושמיכת טלאים, פאר היצירה של מתפרות סעד, כאשר תיסע לקרובי משפחתך עמוס בשקיות גזר ובצנצנות "פופלי", וכאשר לכל ילדיך שעזבו את הקבוץ יהיה מפתח לפשפש.
10. כאשר תצליח למקם את עצמך בין החברים, התושבים, הנקלטים, עצמאות כלכלית, חומש, גרעין צבר, חברת הנוער, סטודנטים, וחברי השכונה, אז תדע שאתה באמת הולך בתלם...

רחל ברזל!

להדר ואסף סוברי
ללאה ואבי הלפרין
ולכל המשפחה
מזל טוב ורוב ברכות
להולדת הבת-הנכדה

לרותי וחנן פינקלשטיין
ולכל המשפחה
מזל טוב וברכות חמות
לנישואי בתיה עב"ל שי

מזל טוב לחנה גולדשמידט
להולדת הנינה
בת לעידית ושילה שיף
נכדה לברוריה ודן מכמן.

ליהודית ויעקב מוסנזון
ולכל המשפחה
ברכת מזל טוב לבבית
להולדת הנינה
בת לאור ותהילה בר'ד
נכדה לתמר ואהרון בר'ד